

Arrest

nr. 243 792 van 9 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 september 2016 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.2. Op 12 oktober 2017 wordt beslist om de geldigheidsduur van verzoekers bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te verlengen met twee jaar.

1.3. Op 28 juni 2019 veroordeelt de correctionele rechtbank van Leuven verzoeker tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 5 jaar en een boete van 1000 euro, dit voor het verkopen, te koop aanbieden of (af)leveren van cannabis, cocaïne en MDMA (XTC) met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

1.4. De commissaris-generaal beslist op 1 april 2020 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal verleent volgend advies inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet: *“Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

1.5. Op 24 juni 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen van openbare orde:

U diende op 15/09/2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28/09/2016 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 29/09/2016 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 25/11/2016 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 09/11/2021.

Op 28/06/2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Leuven definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 22/08/2019 met toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid (en artikel 55/5/1, § 2, 1°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 21/02/2020 uitgenodigd voor gehoor teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen. U kwam evenwel niet opdagen en bijgevolg liet u na medewerking te verlenen bij het onderzoek naar deze nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Op 03/04/2020 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 06/04/2020 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Bovendien was het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel derhalve verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 14/05/2020 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of

beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf geen gevolg aan dl. schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf enkel rekening houden met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 15/09/2015, met andere woorden iets minder dan 5 jaar geleden. U was op dat ogenblik reeds meerderjarig en had de volle leeftijd van 21 jaar reeds bereikt. Bijgevolg heeft u het overgrote deel van uw leven elders dan in België doorgebracht. U verklaarde tijdens uw gehoor bij de DVZ dd. 18/03/2016 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat u tot uw vertrek op 21 jarige leeftijd in Afghanistan hebt gewoond, wat impliceert dat u er tot die leeftijd bent opgegroeid en opgevoed. Het loutere feit dat u nu bijna 5 jaar in België verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of van hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

We brengen in herinnering dat u het naliet gevolg te geven aan ons schrijven en wij bijgevolg niet in het bezit werden gesteld van informatie waaruit zo'n doorgedreven integratie zou moeten blijken. Wij beschikken bijgevolg niet over formele elementen waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch werden wij in het bezit gesteld van een attest van inburgering of bewijzen van opleiding of tewerkstelling. In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Leuven dd. 28/06/2019 staat vermeld dat u Nederlandse lessen volgt en als poetshulp voor het OCMW heeft gewerkt en afhankelijk bent van een leefloon. We herhalen dat wij niet in het bezit werden gesteld van formele elementen die dit kunnen staven.

We merken evenwel op dat zelfs indien u bepaalde inspanningen zou hebben geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geen afbreuk doet aan het feit dat u op 28/06/2019 door de Correctionele Rechtbank te Leuven definitief veroordeeld werd voor feiten die als dusdanig ernstig kunnen worden gekwalificeerd, dat zij aanleiding gaven tot een intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Uit het vonnis blijkt dat u betrokken was bij inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en u aldus op criminele wijze getracht heeft geldgewin na te streven. Terwijl u een inkomen kon verwerven op legale wijze, heeft u ervoor gekozen dit te doen door het plegen van strafrechtelijke feiten.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan ons aangetekend schrijven en zodoende niet in het bezit werden gesteld van actuele informatie over uw gezins- en familieleden. Tijdens uw gehoor bij de DVZ dd. 18/03/2016 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u op dat ogenblik een alleenstaande man zonder kinderen was, wiens vader reeds overleden was en wiens moeder, 5 broers en 2 zussen in Afghanistan verbleven. U verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat er zich geen noemenswaardig gezins- of familieleden afspeelt in België.

Zelfs indien er zich in België een gezins- of familieleden afspeelt, merken we op dat, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijfsrecht niet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

"Verwerende partij steunt zijn beslissing op art. 22§1, 3° Vreemdelingenwet

Art. 22§1 Vw. stelt het volgende :

[...]

Art. 23 Vw . stelt evenwel :

[...]

Verzoeker verwijst naar de parlementaire werkzaamheden, meer bepaald de memorie van toelichting, m.b.t. de wet dd. 24.02.2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die voormeld artikel in de Vreemdelingenwet invoegde :

"Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om "ernstige redenen" van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21" (p. 21)(Kamer van volksvertegenwoordigers (www.dekamer.be) Stukken : 54-2215/01(2016/2017), memorie van toelichting, <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/2215/54K2215001.pdf>.) [...] "Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C- 601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)" (p. 23) [...]

"Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving" (p. 26).

"Zoals hierboven vermeld, moet, om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen" (p. 26) [...]

Aan de voorwaarde van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving is niet voldaan, en wel om meerdere redenen.

Eerst en vooral oordeelde de rechtbank dat de incriminatieperiode van de hem ten laste gelegde feiten door het OM, aanzienlijk diende herleid te worden.

De rechter motiveert in zijn vonnis :

"Aan de hand van het gevoerde onderzoek, oordeelt de rechtbank dat de incriminatieperiode voor de tenlasteleggingen aangepast wordt als volgt: "in de periode van 1 juni 2018 tot en met 14 september 2018". De vroegste telefoongesprekken dateren immers van 8 juni 2018. Er zijn geen andere elementen die erop wijzen dat de feiten onder G5 zich zouden af gespeeld hebben vanaf 18 januari 2018.

Ook wat betreft de hem ten laste gelegde feiten, oordeelde de correctionele rechtbank bij verstek herhaaldelijk tot de vrijspraak. Het dossier tegen verzoeker was flinterdun.

Voor het bezit van drugs is verzoeker vrijgesproken.

"In het strafdossier zijn er echter onvoldoende elementen aanwezig die erop wijzen dat [K.K.] drugs zou bezitten. De rechtbank acht de feiten van tenlastelegging H5 niet bewezen, gelet op de negatieve huiszoeking en de ontkenning van drugsgebruik door [K.K.]. De feiten behelzen met andere woorden een uitermate beperkte periode van 1 juni 2018 tem 14 september 2018.

Ook voor het misdrijf "omzetting of overdracht criminele vermogensvoordelen om illegale herkomst te verbergen" is verzoeker vrijgesproken

"Wat het feit onder J7 betreft, stelt de rechtbank vast dat er in de incriminatieperiode slechts overschrijvingen gebeurden voor een bedrag van 325 euro (in de periode van 10 juni 2018 tot en met 30 juli 2018). Anderzijds blijkt uit het dossier ook dat [K.K.] tewerkgesteld was als poetshulp en op die manier een inkomen verwierf. Op grond van deze elementen, is het feit onder J7 onvoldoende bewezen."

Tot slot wees de rechtbank expliciet op de beperkte rol van verzoeker in het dossier.

" De rechtbank houdt rekening met zijn beperkte rol in het dossier, zijn blanco strafblad en zijn inspanningen om op het rechte pad te blijven (het volgen van Nederlandse les en zijn tewerkstelling). De rechtbank legt de beklaagde een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 1.000,00 euro (te verhogen met opdecimen) op. De rechtbank kent uitstel toe voor het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf die de ondergane hechtenis overtreft, gedurende een periode van 5 jaar.

Verwerende partij heeft met deze elementen allerm minst rekening gehouden in de bestreden beslissing en schendt hiermee het motiveringsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker zijn rechten van verdediging niet kon laten gelden.

Verzoeker betwist de feiten hem ten laste gelegd maar was niet op de hoogte van de zitting.

Zodoende werd hij bij verstek veroordeeld.

De reden voor zijn afwezigheid ter zitting is gelegen in het feit dat hij in één van de beruchte huisjesmelker de heer Appeltans zijn vele Leuvense krotten gehuisvest was, hij beschikte over een armoedige kamer zoals vele andere Afghanen, en hier op illegale wijze werd uitgezet van de ene dag op de andere door de deuren te vergrendelen. Nadien verbleef hij een tijdlang bij een vriend. Hij ontving de post destijds niet, hetgeen hem vandaag voor zeer grote problemen stelt.

Als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing, kan verzoeker niet in België verblijven en dient hij het land binnen afzienbare tijd te verlaten.

De bestreden beslissing houdt bijgevolg impliciet in dat hij, nu hij niet in België kan verblijven dat hij zich moet begeven naar Afghanistan waarvan hij de nationaliteit bezit

Dit is niet mogelijk.

De provincie LAGHMAN is nog steeds een van de meest problematische, complexe gewelddadige provincies waar de aanwezigheid van IS en van Taliban is toegenomen in 2019. Zeer veel burgers raakten gewond ingevolge (grond)gevechten, bombardementen langs de wegen, en landmijnen.

De bestreden beslissing vermeldt eenvoudigweg dat een terugkeer mogelijk is, gebaseerd op de conclusie van het CGVS dat er geen redenen zijn die een terugkeer verhinderen.

Echter dient in deze bijzondere aandacht te gaan naar het feit dat ook het CGVS gehoor plaatsvond zonder enig interview van verzoeker. De beslissing werd in zijn afwezigheid genomen (een vorm van verstek).

Verzoeker is formeel dat hij geen oproeping ontving, en uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende zending niet werd afgehaald.

Nergens is de mogelijkheid van een daadwerkelijke terugkeer naar zijn geboortedorp onderzocht geweest. Verzoeker heeft geen reisdocumenten. Er werd een leeftijdsonderzoek verricht bij gebrek aan bewijskrachtige (ID) documenten.

De hoofdweg is regelmatig het voorwerp van conflicten tussen de overheid en extreme milities zoals Taliban en IS.

Een gedwongen terugkeer naar LAGHMA brengt in hoofde van verzoeker een ernstig risico op schade, en bijgevolg een ontoelaatbare schending van artikel 3 EVRM teweeg. In de bestreden beslissing ontbreekt elk onderzoek hiernaar.

In geval van een noodgedwongen terugkeer zal verzoeker zijn leven in België dat hij gedurende vijfjaar heeft uitgebouwd, moeten achterlaten.

Dit vormt een verregaande ingreep op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve een schending van het art. 8 E.V.R.M. van het proportionaliteitsbeginsel.

Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet immers een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 36). Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie supra). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verboden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hieraan aandacht heeft besteed doch niet op voldoende proportionele en zorgvuldige wijze

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. " [...]

Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verwerende partij in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158- 159, noot G. MAES).

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Telkens dienen de belangen te worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, RvV X - Pagina 28 van 34 Nuhez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79). (eigen onderlijning)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklank in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.).

Om het doel van bescherming van de openbare orde te bereiken, is huidige maatregel niet noodzakelijk. Veel minder vergaande maatregelen zijn denkbaar.

Verzoeker staat onder toezicht van een justitieassistent. Hij wordt met andere woorden opgevolgd en er hebben zich sindsdien geen nieuwe problemen gesteld

Verzoeker is sindsdien niet meer in aanraking geweest met justitie noch politie.

Hij integreerde zich qua onderwijs en werk in de Belgische maatschappij, hetgeen bevestigd wordt in het correctioneel vonnis.

Door verzoeker terug te sturen naar een land waar hij ruim vijf jaar geleden noodgedwongen is vertrokken, bestaat een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

De beëindigingsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

In casu heeft er dus geen afdoend concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Gezien al deze elementen, kan men na een belangenafweging, niet besluiten dat verzoeker op heden een ernstig risico vormt voor de openbare orde zodat de beslissing van beëindiging van verblijf disproportioneel is."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van de verzoekende partij dient te worden beëindigd (en dit op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

[...]

Terwijl artikel 23 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

[...]

Terecht werd door de gemachtigde van de Minister vastgesteld dat er in casu ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid zijn op grond waarvan een einde kan worden gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij.

Op 28/06/2019 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Leuven definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met gedeeltelijk uitstel voor het dealen van cannabis, cocaïne en xtc in de periode van 01.06.2018 tot en met 14.09.2018. Dat verzoeker in datzelfde vonnis voor een aantal tenlasteleggingen werd vrijgesproken, doet geen afbreuk aan de feiten waarvoor hij wel veroordeeld (dealen van (hard)drugs) en het hoeft geen betoog dat dit een ernstige inbreuk op de openbare orde betreft.

Terecht is de gemachtigde van de Minister van oordeel dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, dat resulteerde in een definitieve veroordeling, blijkt dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

De feiten werden eveneens door het CGVS als zeer ernstig gekwalificeerd en waren op zichzelf voldoende om de intrekking van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen.

Verzoeker stelt dat het voormeld vonnis van de correctionele rechtbank bij verstek werd uitgesproken en dat hij ook niet op de hoogte was van enige beslissing van het CGVS. Er moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij nooit enig rechtsmiddel heeft aangewend en dat hij dus berust heeft in de beslissing van het CGVS en in het voormeld correctioneel vonnis. Indien hij het niet eens was, of indien deze beslissingen hem nooit persoonlijk betekend werden, dan had hij inderdaad ten gepaste tijden een rechtsmiddel kunnen aanwenden, hetgeen hij kennelijk heeft nagelaten.

Verzoeker toont overigens geenszins aan dat hij geen post kon ontvangen op de adressen waar hij gedomicilieerd stond. De bijlagen aan het verzoekschrift bevatten geen enkel stuk waaruit zulks blijkt.

Waar verzoekende partij allerlei elementen aanhaalt te bestrijding van de bestreden beslissing, moet tevens opgemerkt dat verzoekende partij per aangetekend schrijven van 14.05.2020 werd uitgenodigd om elementen aan te brengen waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken rekening zou kunnen houden, maar dat verzoekende partij hieraan geen gevolg heeft gegeven. De rechtmatigheid van de bestreden beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de elementen waarvan het Bestuur kennis kon hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt onder meer niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving niet blijkt. Daarnaast wordt ook een gezins- en/of een familieleven in België niet aangetoond.

Wat de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt dat verzoeker niet uiteenzet in welk opzicht de bestreden beslissing een schending van dit verdragsartikel zou opleveren.

Voor zoveel als nodig en in iedere hypothese dient opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is, zodat kan worden verwezen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

☐ RVV nr. 223 038 van 21 juni 2019

Er dient te worden gesteld dat verzoeker in wezen aangeeft dat hij dreigt te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen wanneer hij wordt teruggestuurd naar de Russische Federatie. De bestreden beslissing houdt echter geen verwijderingsmaatregel in, zodat zijn betoog omtrent een verwijdering en zijn verwijzing naar verslagen inzake de situatie in Tsjetsjenië en de rechtspraak inzake de verwijdering van vreemdelingen en het nonrefoulementbeginsel niet dienend is. Uit het enkele feit dat verzoekers recht op verblijf in het Rijk wordt beëindigd kan in voorliggende zaak geen schending van artikel 3 van het EVRM worden afgeleid. Het gegeven dat verweerder op het ogenblik dat hij de beslissing tot beëindiging van het verblijf neemt eventueel nog niet weet naar welk(e) land(en) verzoeker zich zal kunnen begeven, dat verweerder niet kan garanderen dat verzoeker een vestigingsalternatief heeft of dat verweerder niet kan bevestigen dat verzoeker, mede gelet op zijn strafrechtelijk verleden, toegang zal krijgen tot een ander land laat op zich niet toe een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in, zodat zijn betoog omtrent de situatie in het land van herkomst en meer specifiek in zijn geboortedorp geen afbreuk doet aan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook niet in strijd met artikel 3 EVRM.

De door verzoekende partij aangehaalde beginselen en bepalingen worden niet geschonden.”

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2. De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijf van verzoeker met toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.3.3. Verzoeker betoogt dat hij als gevolg van de bestreden beslissing niet langer in België kan verblijven, terwijl hij evenmin kan terugkeren naar zijn herkomstland Afghanistan. Hij argumenteert dat de provincie in Afghanistan vanwaar hij afkomstig is nog steeds een van de meeste problematische, complexe en gewelddadige provincies is, waar de aanwezigheid van IS en de Taliban in 2019 nog is toegenomen. Hij merkt op dat de bestreden beslissing eenvoudigweg vermeldt dat een terugkeer naar Afghanistan mogelijk is, gebaseerd op de conclusie van de commissaris-generaal dat er geen redenen zouden zijn die een terugkeer verhinderen, maar hij betwist dit en stelt dat elk onderzoek hieromtrent ontbreekt. Verzoeker is dus van oordeel dat de bestreden beslissing er ten onrechte vanuit gaat dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem mogelijk is en dat bij het nemen van deze beslissing ten onrechte geen rekening is gehouden met het gegeven dat dit geenszins het geval is.

2.3.4. Uit de reeds aangehaalde artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van een derdelander die tot het verblijf was toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde, die zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de derdelander. Bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf dient er enerzijds rekening te worden gehouden met de ernst of aard van de inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid of met het gevaar dat van de derdelander uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Anderzijds dient er ook rekening te worden gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk een poging heeft gedaan om rekening te houden met alle in artikel 23 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen. Er wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat “[i]n toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van

15 december 1980 [...] bij het nemen van deze beslissing rekening [wordt] gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden."

In de bestreden beslissing wordt echter ook het volgende vermeld: "Op 03/04/2020 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 06/04/2020 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Bovendien was het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel derhalve verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Verweerder is er in zijn beslissing volledig ten onrechte vanuit gegaan als zou de commissaris-generaal in zijn beslissing van 1 april 2020 hebben geoordeeld dat een terugleiding of verwijdering van verzoeker naar Afghanistan mogelijk is. De commissaris-generaal vermeldt in zijn beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals deze is terug te vinden in het administratief dossier, uitdrukkelijk het volgende over een mogelijke terugkeer van verzoeker naar Afghanistan: "Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Zoals blijkt uit de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet is verweerder niet verplicht om het verblijf van verzoeker te beëindigen. Er wordt hem enkel de mogelijkheid gegeven om het verblijf te beëindigen en bij het nemen van deze beslissing dient hij verschillende elementen te brengen, zoals de gevolgen die deze beslissing heeft voor de betrokkene. Zoals verzoeker thans correct aangeeft, zal de bestreden beslissing ertoe leiden dat hij terechtkomt in de situatie waarin hij niet langer is toegelaten tot een verblijf in België, maar een terugkeer naar het land van herkomst evenmin mogelijk is. Er blijkt niet dat deze situatie waarin verzoeker terecht komt als gevolg van de bestreden beslissing in rekening is gebracht, integendeel, verweerder is er verkeerdelijk vanuit gegaan dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan mogelijk is, waarbij hij ook aangaf dat verzoeker er tot zijn 21 jaar is opgegroeid en hij er nog zijn moeder, vijf broers en twee zussen heeft. Mede gelet op deze elementen was verweerder van oordeel dat de eventuele gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoeker niet van die aard zijn dat deze een behoud van het verblijfsrecht kunnen rechtvaardigen. Ondanks het gegeven dat de bestreden beslissing, zoals verweerder terecht stelt in zijn nota met opmerkingen, geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat hij bij het nemen van deze beslissing alle relevante omstandigheden correct in rekening heeft gebracht en evenmin of hij deze beslissing ook had genomen indien hij op zorgvuldige wijze rekening had gehouden met het gegeven dat verzoeker niet kan worden teruggeleid of verwijderd naar Afghanistan, dan wel of hij verzoekers situatie dan op een andere wijze zou hebben beoordeeld. De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en deze beoordeling zelf uit te voeren.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. De opmerkingen van verweerder in zijn nota doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2020 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS